

Onze belofte aan jou

Van mij krijg je niets dan de waarheid te horen. En van de anderen ook, van iedereen die hier nu druk zit te tikken terwijl ik het dossier bij elkaar zoek... Dat is de afspraak.

Er komen dingen voorbij die je niet zult geloven, maar dat kan ons niet schelen. Er komen dingen voorbij die zo gewelddadig en zo gruwelijk zijn dat je ze niet eens zou moeten lezen, maar wat moeten we dan? Van alles weglaten en onszelf censureren? Het antwoord is een luid en duidelijk: Nee, dat kan niet.

Lees door als je durft! Want we beginnen op de ochtend dat de lont in het kruitvat werd gestoken en het leven voorgoed veranderde.

~~Jack~~ ~~at~~ ~~xxx~~

Eleanor

Wapper

~~Jack~~ ~~at~~ ~~xxx~~

EDGAR

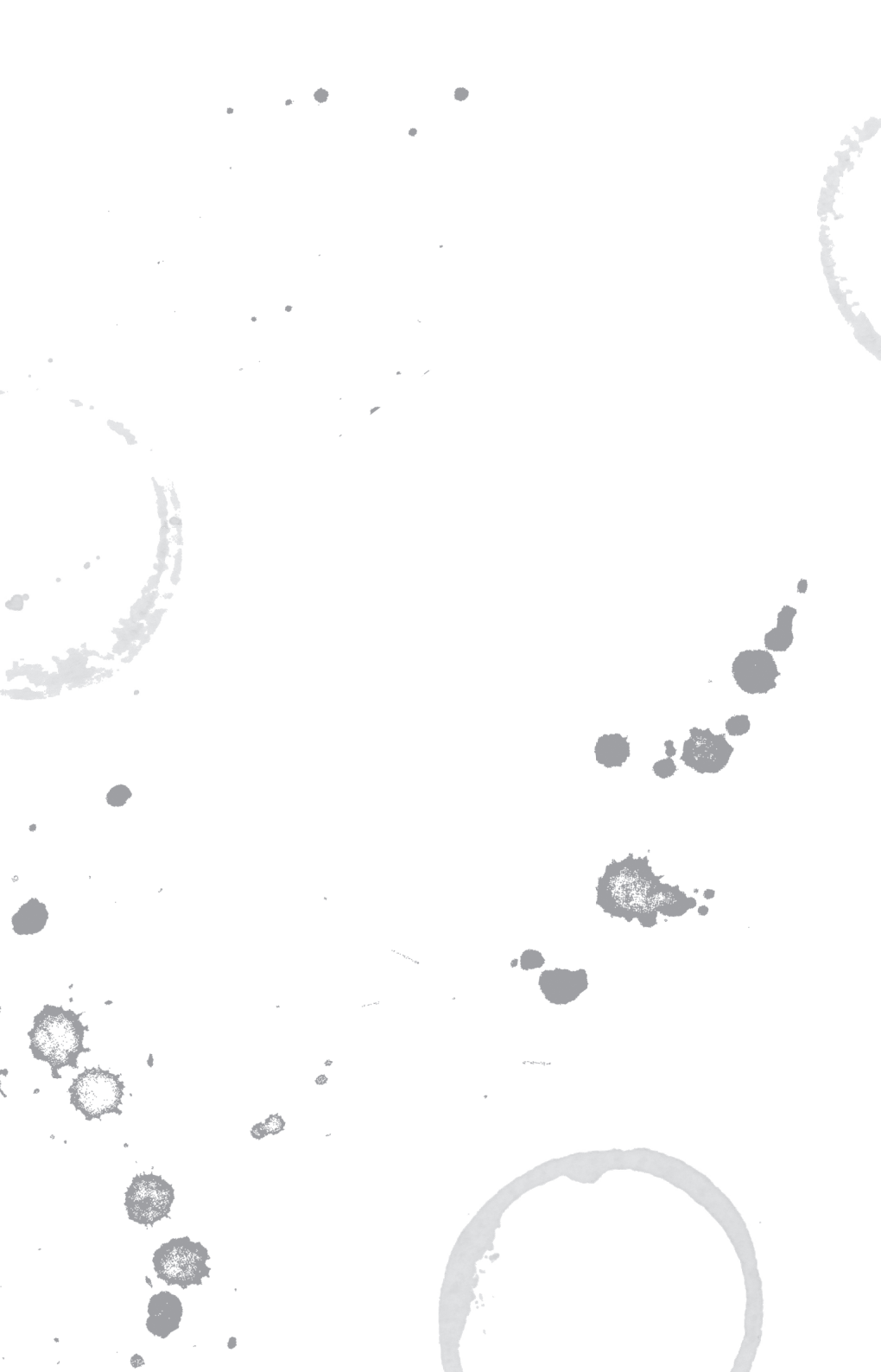
Ben

Molly

Michael

Pomy

Vicky

The background is white with various dark grey and black ink splatters and circular patterns. In the top left, there is a large, faint circular outline. In the top right, there are several dark, irregular ink blotches of varying sizes. In the bottom left, there is a dark ink splatter with a long, thin tail extending downwards. In the bottom right, there is a large, faint circular outline, similar to the one in the top left. At the very bottom, there are several smaller, dark ink splatters.

EEN WEEK EERDER

Vicky

8.03 uur School

Wapper en ik hebben een brommer. De brommer in kwestie heet George en we hebben hem vlak voor onze deur van het grofvuil gered. Hij gaat met horten en stoten en maakt rare geluiden, maar we kunnen best met hem opschieten en meestal laat hij ons niet in de steek.

Ik stapte als eerste op. Wapper ging voor me zitten. Ik dook onder zijn jas, sloeg mijn armen om zijn middel en daar gingen we, met onze knieën zo dicht mogelijk tegen ons aan. We scheurden door de straten met een vernietigende – wat? – veertig, vijftig kilometer per uur, wind mee en bergafwaarts! En nee, het mag niet, dat wisten we. Maar Wapper heeft sowieso geen rijbewijs en soms moet je weleens iets riskants doen, anders kom je nergens. Achteraf gezien had ik op safe moeten spelen en de bus moeten nemen, maar mijn vader had de hele nacht lopen ijsberen, dus ik had slecht geslapen en de wekker niet gehoord. En daarom was ik naar boven gerend om op Wappers deur te bonzen en om hulp te smeken.

‘Ik moet een lift hebben!’ riep ik.

En eerst zei hij alleen maar ‘nee’.

‘Je moet, Wap,’ zei ik. ‘Alsjeblieft! Dit is de grote dag, de belangrijkste dag...’

‘Hoezo?’

‘De stageplekken worden verdeeld,’ schreeuwde ik. ‘Geef me een lift, Wap! Dan ben ik je nóg dankbaarder, voor eeuwig en altijd.’

Eindelijk liet hij me binnen en ik gaf hem zijn spijkerbroek

aan. Ik sleepte hem de trap af, maar toen bleek hij geen sleutels te hebben, dus moest ik weer naar boven om ze te halen. Mijn school is twintig minuten rijden, en we zaten al in tijdnood. We vertrokken om tien voor half negen, wat betekende dat ik al te laat was voor de dagopening (wat ik helemaal niet erg vond), maar om half negen gaat de bel en dan zou mijn klas op weg gaan naar de meest humorloze leraar die we hebben: de kale Millington.

Daarom moest ik op tijd zijn. We hadden een speciale, extra lange mentorles, waarin bepaald zou worden wie waar op snuffelstage zou gaan. Mijn school had zich opgegeven voor het gloednieuwe driedaagse project 'Werk aan de winkel!' en dat betekende dat onze hele klas woensdag, donderdag en vrijdag buiten de school zou doorbrengen, in de echte werkwereeld. Waar zouden we heen gaan? Een tijdje geleden hadden we onze voorkeuren al opgegeven en brieven geschreven naar bedrijven, sportclubs, hotels en ziekenhuizen. Mogelijkheden genoeg, maar ik had mijn zinnen op onze plaatselijke krant gezet, waar ik wilde leren voor het enige wat ik ooit echt heb willen worden, namelijk onderzoeksjournalist. Ik droomde er al het hele schooljaar van, dus toen we, veel te laat, de hoofdweg op vlogen had ik een hele strategie in mijn hoofd. Ik zou van George springen en naar de zijingang rennen. Ik zou de klas in stormen en me op mijn stoel laten vallen. Daar zat ik dan al klaar terwijl de anderen nog binnen kwamen slenteren.

Ik deed mijn ogen dicht en voelde de ringweg onder me door rollen. Alles ging goed. Wapper gaf nog wat meer gas en slalomde tussen het verkeer door, George gedroeg zich netjes, en het zou misschien allemaal prima in orde zijn gekomen als de benzineleiding niet verstopt was, waardoor we net voorbij een rotonde plotseling sputterend tot stilstand kwamen. Ik stak mijn neus onder Waps jas uit en waar bleken we te staan? Ik

kon mijn ogen niet geloven: pal voor ons splinternieuwe, ultramoderne politiebureau. En wat denk je dat ons pad kruiste en midden op de weg bleef staan? Een fluorescerende patrouillewagen met twee strenge agenten die ons door de voorruit recht aankeken.

En ze lachten er niet bij.

Het duurde twee uur.

Twee zenuwslopende uren in een wachtkamer met witte muren, want zoals ik al zei, Wapper mag niet rijden, en het enige waar ik me mee kon legitimeren was een tas met schoolboeken en een gescheurde buskaart. Toen ze me eindelijk lieten gaan, moest ik Wapper achterlaten en het hele laatste stuk rennen. De ochtend was al bijna voorbij en toen ik happend naar lucht de deur van het lokaal opengooide, draaiden alle hoofden mijn kant op en zag ik meteen dat ik het grote moment had gemist. Iedereen had een envelop voor zich. Iedereen had een formulier. Op het bord stond een schema met namen en stageplekken – en alleen naast mijn naam stond niets.

‘Jezus, sorry hoor...’ hijgde ik.

Meneer Millington trok zijn wenkbrauwen op. ‘Te laat,’ zei hij.

‘Ik weet het, meneer. Ah... het was zó niet de bedoeling.’

‘Dat is het nooit, hè? Maar in de werkwereld, Vicky, en daar hebben we het vandaag over: de professionele werkwereld, is te laat komen bijna een misdrijf.’

‘Maar is er nog iets vrij?’ vroeg ik. Ik hijgde me kapot. ‘Heeft u iets voor me bewaard? De krant?’

‘Nee. Ik ging ervan uit dat je niet geïnteresseerd was, Vicky.’

‘Dat ben ik wel! Dat weet u best.’

‘Want je kunt ook altijd op school blijven, om te helpen met de brug...’

‘Dat wil ik niet. Ik wil meedoen!’

‘Dan mag je je zaakjes weleens wat beter regelen. Moet je jezelf nu eens zien.’ Langzaam liep hij naar zijn bureau. ‘Ik denk niet dat er nog veel in de map zit,’ zei hij. ‘Ik heb zeer zeker niets voor je bewaard en eerlijk gezegd zijn alleen de mindere klusjes over.’

Toen pas zag ik het. Het stond allemaal op het bord: het baantje dat ik het liefste wilde was aan de tweeling gegeven. Polly en Molly Tuttle zaten naast elkaar precies even zelfingenomen te glunderen. Leerling-bibliothecaris, mijn tweede keus, was naar David gegaan, een analfabeet die niet van boeken hield, behalve als hij ze in stukken mocht scheuren. Het enige andere baantje dat me nog een beetje interessant had geleken was assistent-boekbinder en dat was voor een jochie dat Lewis heette en ooit in een kast betrapt was op lijmsnuiven. Hij zat te trillen van opwinding.

‘Ze kan het riool in,’ zei een jongen links van me.

‘Mooi niet,’ zei ik.

‘Ze zochten twee mensen, toch meneer? Ze kan met mij samen!’

Het was ‘Peukie’ Cropper die dat zei, en hij knipoogde grijnzend naar me. Zijn hele familie zat in de water- en rioolbusiness en ik rilde bij de gedachte met hem mee te moeten. Peukie had geen vrienden en had het stomste haar van de hele klas, een soort pruikachtige klont die hij waarschijnlijk dankte aan het nagelschaartje van zijn moeder. Ik weet dat het niet belangrijk zou moeten zijn, maar dat was het wel – iedereen ging hem uit de weg. Ik zag zijn naam op het bord staan. Hij had het tot rioolwerker geschopt.

Onder hem stond Eleanor Louise. Eleanor wilde dierenarts worden en had de functie van hondenuitlater binnengesleept, wat aardig in de buurt kwam. Ze zat in elk geval gelukkig en glimlachen en met een roze markeerstift haar envelop in te kleuren. Ben Gallagher werd computerprogrammeur – geen verras-

sing, want techniek was zijn lust en zijn leven. Eigenlijk zat de hele klas er opvallend tevreden bij.

Ik was de enige zonder stageplek.

‘Ik doe alles,’ zei ik. ‘Behalve het riool.’

‘O ja?’ zei Millington. ‘Mooi.’ Hij pakte de overgebleven enveloppen en maakte de eerste open. ‘Hier heb ik een leerling-knolrapenkeurder, op Hoeve Hailstone. Wel een eind rijden, maar... O, ze zoeken een jongen.’

‘En verder?’ vroeg ik.

‘Wasserijhulp, moet van wassen houden. Dat is niet toevallig een hobby van je, Vicky? Dan de laatste. Deze kwam zelfs pas gisteren binnen, het schijnt een noodgeval te zijn. Iets in de catering. Wat weet je van eten?’

‘Dat ik het eet,’ zei ik.

‘Maar ben je bekend met de bereiding?’

‘Nee, meneer.’

‘Dan is dit echt iets voor jou, hier ben je vast op je plek. Assistent-sandwichmaker bij Lockson & Lockson. Dat is een bedrijf net buiten de stad, en ze hebben hulp nodig in de keuken. “Inclusief instructie, werkkleding wordt ter beschikking gesteld.”’ Hij keek me aan. ‘Maar wel om acht uur beginnen. Denk je dat je hiervoor je bed uit kunt komen?’

‘Ja, meneer Millington,’ zei ik. ‘Ik denk het niet alleen, ik weet het zeker.’

Toen lachte hij naar me, maar het was een triomfantelijk lachje. Millington was zo’n leraar die het leuk vond om enthousiasme in de kiem te smoren en hij zag dat hij me eronder had gekregen. Hij wist dat ik het baantje bij de krant had willen hebben, want ik had speciaal een briefje van mijn vader ingeleverd, dat de arme man onder dwang voor me had geschreven.

Ik nam mijn envelop aan en hoorde iemand gniffelen. De hele klas keek naar me en ik wilde alleen maar naar de wc om een

potje te janken. Sandwiches, dacht ik teleurgesteld, drie doodsaaie dagen boterhammen smeren, alleen omdat een avondse brommer op het verkeerde moment op de verkeerde plaats afsloeg. Toen de bel ging, was ik als eerste het lokaal uit.

Vicky

10.40 uur Meisjes-wc's

Ik draaide de koude kraan open om mijn gezicht te wassen. De deur vloog open en ik wist meteen wie er achter me aan was gekomen.

‘O, Vicks,’ zei ze. ‘Vicks... ik vind het zo, zo rot voor je. O, lieverd... arme jij.’

‘Hoi, Katkat.’ Ik voelde twee magere armen om mijn schoulers. Ik draaide me om en rook een duur parfum.

Een lange spriet drukte zich tegen me aan. ‘Ik haat die man! Die Millington is zo gemeen,’ zei ze. ‘Ik kan gewoon niet geloven wat hij je laat doen.’

‘Och, het is mijn eigen schuld, hè?’

‘Nee! Je bent te streng voor jezelf!’

‘Niet echt...’

‘Niemand anders wilde iets met dat sandwichgebeuren te maken hebben. Je had tegen hem in moeten gaan! Ik had je gesteund, dat weet je. Je moet assertiever zijn!’

Ze knipperde met haar ogen en een traan gleed sierlijk van haar wimpers op een donker, scherp uitstekend jukbeen.

‘Ze stoppen je weg in een of andere keuken!’ jammerde ze. Haar stem beefde. ‘God, wat zal dat niet met je huid doen? Je bent toch al zo bleek! En je háár! En moet je je schoulers zien, ze zullen je afbeulen, als een slaafje.’

‘Katkat, zaterdag is het weer voorbij.’

‘Zie je? Je bent ook al zo positief!’

‘Maar wie kan het iets schelen?’ zei ik. ‘Jij bent de schoon-